

му, като ги гледаше, сіяеше отъ радость. Прекрасно зрѣлище! Тѣзи чловѣци, дързновенны по ревността, испечены въ бѣдствіята, упражнены въ подвига на борбата съ тревълненіята на живота, доблестны духомъ, готовы да са боржтъ противъ цѣла вселенна, готовы на мъки, смѣло обржжени противъ смъртта, на които рѣшителността отъ сѣка страна са виждаше несъразмѣрна съ слабия имъ темпераментъ и възраст, тѣзи чловѣци обиколхъ ангелската чета и серіознитъ имъ лица са покрхъ съ тихость и пріятна усмивка промнхъ по устнитъ имъ надъ гжститъ брады. Тогази старецътъ робъ, като отвори свещениата книга поуци и показа на дѣцата да повторжтъ молбата къмъ *Отца нашего иже на небесехъ*, която ный учимы на дѣцата си. Съ просты думы той говори на дѣцата за любовта въ Бога, показа имъ че и най малкитъ движенія на херувимитъ не са укрывать отъ око на вышній. Благочестивото оглашеніе на дѣцата въ догматитъ на Евангеліето бѣше общый обычай въ древната църква за въспоминаніе на думитъ на Спасителя: *оставите дѣтей приходити ко мнѣ, и не браните ихъ* (а), и отъ тука може бы има начало клеветата, която приписваше на Назарянитъ тежко престѣпленіе, което тѣ като вѣстържествувахъ отдадохъ го на Евреитъ; тѣзи клевета бѣше че ужъ увлччали дѣца и ги принасяли жертви въ чудовищенъ обредъ.

И старецътъ жестокийтъ онзи грѣшникъ, като гледаше невиннитъ сынове, мыслише че са повръщаше на младитъ си години, които предшествувахъ на прегрѣшеніята му; той гледаше въсторженъ на дѣцата съ усты които мърдахъ и сърдечна радость преиспльняше сърцето му, когато тѣ повтаряхъ светитъ думы, въ благочестиво умиленіе; а когато са свърши ученіето тѣ весело пригржцахъ бащинитъ си колѣни, а той повторително ги цалунъ. Обилны слзы потекохъ по ланититъ му, слзы необъяснимы, толкози бѣхъ тѣ расмѣсены отъ радость и скърбъ, отъ покаяніе и надѣжда, слзы които осждахъ първыи му животъ и исказвахъ неговата любовь къмъ дѣцатата му.

Обстоятелства нѣкоп на тѣзи сцена бѣхъ покъртили нѣкакъ чудесно сърцето на Аппкида, както казахъ; и на истинна, невъзможно е да си въобрази чловѣкъ религиозенъ обредъ по пригоденъ отъ този за да вджне домашна любовь на чловѣцитъ и да обржжи съ крѣпка сила чувствата имъ.

Тогази са отворихъ полска едны врата и са поевн въ стаята

(а) Еванг. Луки III. 16.